

BUDOUCNOST
JEJÍHO SYNA
JE UKRYTA
V JEJÍ
MINULOSTI

Tajemství

KATHRYN
HUGHESOVÁ

COSMOPOLIS

KATHRYN HUGHESOVÁ

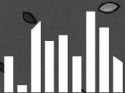
Tajemství

BUDOUCNOST
JEJÍHO SYNA
JE UKRYTA
V JEJÍ
MINULOSTI

Tajemství

KATHRYN
HUGHESOVÁ

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE SECRET

Kathryn Hughes

Copyright © 2016 Kathryn Hughes

Translation © Iva Bartíková, 2021

Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2021

© Grada Publishing, a. s., 2021

Z anglického originálu *The Secret*, vydaného nakladatelstvím HEADLINE REVIEW, součásti HEADLINE PUBLISHING GROUP, A Hachette UK Company v roce 2016, přeložila Iva Bartíková
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Redakční úpravy Dana Řezníčková
Korektura Julie Gonzálezová
Ilustrace na obálce Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, ART007
Obálka Martina Charvátová

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2021 jako svou 8274. publikaci

Tisk PBtisk a. s.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4568-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-4567-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-1320-0 (print)

Věnováno mámě a tátovi

*Když máte v srdci světlo,
vždy najdete cestu domů.*

– Růmí –

ČERVEN 1975

Poprvé se provdala za Thomase Robertse na školním hřišti, když jí bylo pět let. Obřad se celé dny plánoval, a když nadešel čas, měla na sobě jednu z matčiných záclon našasenou do provizorního závoje a zakončenou svatozáří sedmikrásek, a všichni souhlasili, že vypadá jako skutečná nevěsta.

Thomas ji obdaroval malou kyticí ručně natrhaných lučních květů, které nasbíral cestou do školy, a pak stáli ruku v ruce před malým Davym Stewartem jakožto oddávajícím. Davyho řeč trochu rušilo jeho koktání a zajíkání a skla na jeho brýlích velikosti sklenice od marmelády zvětšila jeho oči na neskutečnou velikost, ale byl to chlapec z kostelního sboru a ten nejbližší člověk podobající se vikáři, jakého jen dokázali sehnat.

Mary se při té vzpomínce usmála, otočila se na stranu a obdivovala svůj profil v zrcadle. Rukou si něžně přejela přes břicho a láskyplně pozorovala způsob, jakým vyčnívalo zpod jejích prsou a tvořilo dokonalou kopuli. Pak sepjala ruce za zády a naklonila se dopředu a pozorovala známky toho, jak rozkvétá.

Dětské botičky, které koupila u Woolworth's v neutrální citronové barvě, ležely na toaletním stolku. Zabořila do nich nos, ale bez nožiček, které by je zahřály, voněly jen novotou a byly cítit sterilně. Když uslyšela svého manžela, jak vychází po schodech,

zastrčila botičky zpět do zásuvky a jen tak tak se jí podařilo vytáhnout polštář zpod šatů, než otevřel dveře do ložnice.

„Tady jsi, lásko. Co tu děláš?“

Natřásla polštář zpět do původního tvaru a položila ho na postel. „Nic, jen trochu uklízím.“

„Co, zase? Pojď sem.“ Přitáhl si ji k sobě a shrnul jí blondaté vlasy na jednu stranu a políbil ji na krk.

„Ach, Thomasi, co když nejsem těhotná?“ Snažila se ze svého hlasu dostat ten podtón obav, ale zklamání zakusila už tolikrát, že bylo těžké zůstat pozitivní.

Popadl ji oběma rukama kolem pasu a popostrčil ji k posteli. „Pak se budeme muset snažit dál.“ Zabořil jí obličej do krku a ona ucítila ten známý přetrvávající pach uhelného prachu ve vlasech.

„Thomasi?“

Opřel se o lokty a zadíval se jí do tváře. „Co?“

„Pokud jsem těhotná, odejdeš z práce?“

Thomas si povzdychl. „Pokud to chceš, Mary, ano, udělám to.“

„Nemůžu se starat o dítě a vést zároveň sama penzion, co myslíš?“ uvažovala.

Thomas na ni zíral a na jeho čele se rýsovala starostlivá vráska. „Bude to těžké, Mary. Právě mi o třicet pět procent zvýšili plat. To je hodně peněz, to nemůžeš popřít.“

„Já vím, lásko, ale je to tak nebezpečná práce, a ty navíc nenávidíš dlouhé dojíždění.“

„V tom máš pravdu,“ připustil. „V kolik hodin máš být u lékaře?“

„Ve tři.“ Pohládila ho prstem po tváři. „Přála bych si, abys mohl jít se mnou.“

Políbil ji na koneček prstu. „Já taky, Mary, ale budu na tebe myslet a můžeme slavit, až se vrátím domů.“

„Nesnáším, když musíš brát noční směnu.“

TAJEMSTVÍ

„Ani pro mě to není ta největší zábava.“ Řekl to s úsměvem, který nepřipouštěl ani nepatrný náznak hněvu v jeho slovech.

Když se posadil na postel, aby si nazul boty, Mary se k němu přitulila. „Moc tě miluji, Thomasi.“

Natáhl se pro její ruku a spletl prsty s jejími. „Také tě miluji, Mary, a vím, že budeš fantastická matka.“

Od jejich oficiální svatební noci před třemi lety se snažili o dítě. Mary nepředpokládala, že to bude tak těžké, a ve svých jedenatřiceti letech až příliš dobře věděla, že čas se krátí.

Narodila se proto, aby byla matkou, věděla to, vždycky to věděla, a nemohla pochopit, proč je Bůh trestal tímto způsobem. S každým uplynulým měsícem, s každou tak známou nevolností a křečí odteklo také trochu jejího optimismu a její touha mít dítě byla stále silnější.

Toužila po tom, aby ji ve čtyři ráno vzbudilo ječící dítě, užívala by si, kdyby měla kyblík špinavých plínek v rohu kuchyně. Chtěla se dívat do očí svého dítěte a vidět budoucnost. Nejvíce ze všeho chtěla vidět svého Thomase a jeho silné paže svírající dítě – chlapec nebo dívka, to není vůbec důležité – a slyšet, jak mu děťátko říká „tati“.

Příliš dlouho zírala na miminka na ulici a na matky, které křičely na své děti. Jednou dokonce vytáhla kapesník a trochu otřela nos cizímu dítěti, když se jí zdálo, že jeho líná matka dlouho ignoruje tekoucí hleny, které se dítě pokoušelo olíznout jazykem. Není nutné říkat, že její zásah nebyl úplně doceněn. Jednou na pláži narazila na mladého chlapce, který seděl u pobřeží úplně sám a vyluzoval ze sebe hluboké, chvějící se vzlyky, tak jako ostatně každé dítě, když pláče příliš dlouho.

Ukázalo se, že upustil svou zmrzlinu do písku po jediném líznutí a jeho matka mu odmítla koupit další. Mary ho vzala za ruku a odvedla ho ke zmrzlinářskému vozu, kde mu koupila jinou. Jeho rozzářená tvář byla jediným poděkováním, které jí stačilo.

Její mateřské instinkty se nikdy neskrývaly úplně hluboko pod povrchem a čím dál zoufaleji toužila vychovávat své vlastní dítě. Své a Thomasovo. Zatímco poslouchala, jak se její manžel pohybuje dole po kuchyni a chystá se na směnu, modlila se za to, aby dnešek byl tím dnem, kdy se její sny stanou realitou.

* * *

Bylo krátce po obědě, když vlak vjel do stanice a skřípění jeho brzd způsobilo, že si Mary musela zakrýt uši. Thomas jí vzal tašku a zvedl si ji na záda. Rozloučení nesnášel stejně jako ona, ale vždy se snažil zůstat veselý. Stiskl ji v objetí drtícím kosti a opřel si bradu o její rameno. „Jsem si jistý, že se u doktora dozvíš dobré zprávy, Mary. Budu ti držet palce.“ Zaklonil hlavu a lehce ji políbil na rty. „A já ti slibuji, že v tu minutu, kdy se to malé narodí, dám výpověď.“

Mary tleskla rukama a radostně rozšířila oči: „Opravdu? Slibuješ?“

Thomas si na hrudníku spojil ruce do znaku kříže. „Slibuji, Mary.“

„Děkuji.“ Políbila ho na strniště. „Ach, Thomasi,“ povzdechla si. „Loučení je taková sladká bolest.“

„Nerozumím.“

„Romeo a Julie.“

Zakroutil hlavou. „Promiň, zmátla jsi mě.“

„Thomasi,“ zasmála se a láskyplně ho poplácala po rameni. „Ty jsi ale takový filištín. Julie Romeovi říká, že jejich smutné rozloučení je zároveň sladké, protože je nutí myslet na to, co bude, až se příště uvidí.“

„Ach, chápu.“ Zamračil se a pokrčil nos. „To dává smysl, myslím si. Věděl, o čem mluví, náš Vilík.“

TAJEMSTVÍ

Nastoupil do vlaku, zavřel dveře a stáhl okénko dolů, aby se mohl vyklonit. Políbil své prsty a přitiskl je k její tváři. Na chvíli ho chytila za ruku a snažila se zastavit slzy, o kterých věděla, že je nenávidí.

„Opatruj se, Thomasi Robertsi, posloucháš mě?“

Prstem mu přejela po tváři a on odpověděl, skoro jako by salutoval. „Ano, šéfe.“

Strojvedoucí zapískal a vlak se rozjel podél nástupiště. Mary několik kroků běžela vedle něj a Thomas mával svým bílým kapesníkem a otíral si oči. Věděla, že ji škádlí, ale nemohla si pomoci a usmála se. „Uvidíme se za pár dní,“ zakřičela, když vlak nabral rychlost a zmizel v dálce.

* * *

Čekárna u lékaře byla přeplněná a panovalo v ní dusné horko. Žena sedící po její levici držela spící dítě, které podle oděru nedávno naplnilo svou plenku. Muž po její pravé straně hlasitě kýchl do kapesníku a pokračoval záchvatem dusivého kašle. Mary se odvrátila a listovala obrázkovým časopisem. Bylo patnáct minut po jejím termínu objednání a ona si okousala už dva nehty. Nakonec přece jen recepční kývla hlavou směrem ke dveřím: „Mary Robertsová? Doktor vás očekává.“

Mary vzhledla od svého časopisu. „Děkuji.“ Pomalu vstala ze sedačky a opatrně zaklepala na dveře od lékařovy ordinace. Jakmile vešla do místnosti, veškeré její obavy se rozplynuly. Doktor sice seděl za svým velkým mahagonovým stolem, ale pohupoval se na židli s rukama sepnutýma na klíně a vědoucně se na ni usmíval.

* * *

KATHRYN HUGHESOVÁ

Rozhodla se vydat delší, okružní cestou zpět k penzionu. Osvěžující procházka po nábřeží by mohla dodat barvu jejím tvářím a plíce plné slaného mořského vzduchu by jí mohly pomoci vyčistit si hlavu. Zjistila však, že ve skutečnosti se neprochází; bylo to něco mezi vznášením se a poskakováním, a než dorazila domů, měla opravdu lehkou hlavu a byla zadýchaná. Znovu a znovu si přehrávala slova doktora ve své hlavě. „Moc rád vám tohle říkám, paní Robertsová, jste skutečně těhotná.“ Konečně, po třech letech bolesti, falešných poplachů a drtivých zklamání měli být rodina. Nemohla se dočkat, až to řekne Thomasovi.

2

Z hlubokého bezesného spánku ji vytrhlo vytrvalé vyzvánění telefonu na dolní chodbě. Byla ospalá a dezorientovaná. Zadívala se na Thomasovu postel a uvědomila si, že je prázdná. Rukou přejela po studeném prostěradle a ujistila se v tom, že nespal doma. Když se trochu probrala, vzpomněla si, že má noční. Podívala se na hodiny u postele. Byly tři hodiny třicet sedm minut. Přepadl ji strach. Lidé netelefonují v takovém čase, aby si jen tak popovídali. Vylezla z postele a s dupotem seběhla po schodech nehledíc na to, že by mohla probudit hosty. Popadla černé sluchátko a přerývaně dýchala. „Prosím? Tady je Mary Robertsová.“

„Zdravím, paní Robertsová. Omlouvám se, že vás budím.“ Neznámý hlas zněl zastřeně a drsně, jako by si volající potřeboval odkašlat.

„Kdo volá?“ Vyschlo jí v ústech a jazyk ji odmítal poslouchat. V přítmí chodby jí před očima tancovaly černé tečky a musela se přidržet zábradlí.

„Volám z dolu.“ Volající se odmlčel a Mary zaslechla, jak se snaží zhluboka se nadechnout. „Měli jsme tu výbuch a několik horníků to zavalilo. Je mi líto, ale musím vám oznámit, že Thomas je mezi nimi.“

Jednou rukou se podvědomě chytila za břicho a zavřela oči. „Jedu tam.“

* * *

Jen co na sebe Mary v rychlosti oblékla první věc, která jí přišla pod ruku, načmárala vzkaz Ruth. Mladá dívka pro ni pracovala už rok a uměla hostům naservírovat snídani. Nebo aspoň si to Mary namlouvala, protože neměla čas myslet na to, kolik nádobí už Ruth rozbila ani kolikrát už spálila slaninu. Méně trpělivý zaměstnavatel by ji byl už dávno vyhodil, ale Ruth byla jediná živitelka rodiny. Žila s ovdovělým otcem, který trpěl astmatem, a s mladším bratrem, který se pohyboval jen s pomocí ortéz. Mary jí nechtěla přidělovat další problémy.

Chodník bičoval déšť. Když otevřela dveře auta, v duchu se modlila, aby nastartovalo. Z promočeného koberečku pod nohama se vyvalil zápach oleje. Jejich Vauxhall Viva nikdy nebyl nejspolehlivějším dopravním prostředkem. Původní světlemodrou barvu na mnoha místech překrývala rez a výfuk ze sebe chrlil smradlavé oblaky černého dýmu, jaké se obvykle valí spíše z komína. Na čtvrtý pokus se jí podařilo probrat motor k životu a cesta k dolu jí zabrala něco přes hodinu. Sotva ji vnímala, ale byla si jistá, že překročila všechny povolené rychlosti, a ani nechtěla přemýšlet o tom, zda vůbec zastavila na nějakou červenou.

* * *

U vchodu do dolu se shromáždil nepříliš početný dav. Muži mlčky stáli v dešti se sklopenými hlavami, sledovali, co se děje, a čekali. Obloha se rozjasňovala ve světleoranžové záři vycházejícího slunce a jediný zvuk vycházel z navijáku, který pomalu vytahoval děsivý náklad. Když se odtud vynořila dvě těla horníků, dav zalupal po dechu. Mary se k nim rozběhla, ale v tu chvíli ji někdo strhl dozadu.

„Nechte je, aby mohli dělat svou práci,“ řekl jí ustaraný muž s ochranou přilbou se svítilnou, jenž ji zachytil za ramena. Oči

TAJEMSTVÍ

a zuby mu na tváři zašpiněné od mouru doslova zářily. Z hluboké rány těsně nad levým obočím mu stékal pramínek krve. Očividně patřil mezi ty šťastnější.

„Proč jim to trvá tak dlouho?“ zeptala se netrpělivě.

„Dole nastalo několik výbuchů, má drahá, ale můžete si být jistá, že si každý přeje, aby je vytáhli, stejně jako vy. Všichni jsme na jedné lodi.“ Prudce se rozkašlal, jako by se mu plíce měly roztrhnout, a na zem vedle sebe vyplivl černý chrchel. Mary se nepodařilo skrýt své znechucení. „Promiňte,“ omluvil se. „Jste tady kvůli manželovi?“

Přikývla. „Jmenuje se Thomas Roberts. Znáte ho?“

„Ano. Je to dobrý chlap. Silný. Nebojí se těžké práce. Nepřekvapilo by mě, kdyby ho brzy povýšili.“ Konejšivě ji chytil za rameno a kývl směrem k náspu. „Tamhle stojí kaplan. Jestli jste věřící, možná vám pomůže, když se pomodlíte.“

Na místo mezitím dorazilo i několik členů hornické hudební skupiny, která začala hrát chvalozpěvy. Truchlivé tóny ale Maryinu sklíčenost a beznaděj spíše prohlubovaly, takže se snažila najít tiché místo, kde by počkala na zprávy. Nebyla si jistá, zda jí modlitba pomůže. Kdyby Bůh existoval, v první řadě by nedopustil, aby se ten výbuch vůbec udál. Nebo ano? Ale uškodit to asi nemůže. Sepjala ruce a se zavřenýma očima potichu odříkávala modlitbu za šťastný návrat svého manžela a na oplátku slibovala všechno možné, přestože věděla, že nic z toho nedodrží. Snažila se nemyslet na to, že Thomas je uvězněný hluboko v zemi pod jejíma nohama, na místě, které je bezpochyby děsivé a nehostinné jako samo peklo.

Děšť pomalu ustával a začalo se vyjasňovat, ale v hrudníku najednou ucítila záchvěv. V uších jí hlasitě zadunělo a ona se zadívala na oblohu. Dav u ústí do dolu se najednou vrhl vpřed. Hasiči, kteří záchrannou akci koordinovali, však udělali neprostupný kordon a nikoho nenechali projít.

„Prosím, ustupte, no tak, všichni se vraťte nazpátek.“ Hasičův tón byl nesmlouvavý, ale laskavý.

Mary se rozběhla k davu. Najednou zatoužila po útěše ostatních, kteří se ocitli ve stejné situaci.

Starší muž v ošoupaném pracovním kabátě si v rukou složil čepici a přitiskl si ji na prsa. Otočil se k Mary a zakroutil hlavou. „Slyšela jste to?“

„Myslíte ten hrom?“

„To nebyl hrom, má milá. Byla to další exploze.“

„Proboha, to ne.“ Chytila neznámého za rameno. „Ale musí je dostat ven, že ano?“ Její hlas se změnil v šepot.

Pokusil se o úsměv. „Můžeme jen doufat a modlit se. Na koho tu čekáte, drahoušku?“

„Na svého manžela Thomase.“ Pohládila se po bříšku a dodala: „Čekáme děťátko.“

„To je skvělé. Já mám dole syna. Jmenuje se Billy.“ Kývl hlavou. „Jeho matka je nahoře na náspu a šílí strachy. Minulý rok jsme přišli o našeho Garyho, když se zabil na motorce, a ona se z toho ještě nedostala.“ Odmlčel se a zavrtěl hlavou. „Tohle ji určitě dorazí.“ Letmo se podíval Mary na břicho. „Kdy máte termín?“

„Teď jsem právě zjistila, že jsem těhotná. Thomas o tom ještě neví.“ Ucítila, jak se jí zachvěla brada, slova se jí zasekla v hrdle a roztrásla se. „Je celý můj život. Kdyby se mu něco stalo, asi bych to nepřežila. Miluji ho od svých pěti let. Teď ho nemůžu ztratit.“

Starý pán k ní natáhl ruku. „Jsem Arnold. Co kdybychom čekali spolu, má milá?“ Vytáhl placatku a nabídl jí. „Lok brandy vás zahřeje, ehm... Jak se jmenujete?“

Zavrtěla hlavou na znamení toho, že nechce pít. „Jsem Mary. Mary Robertsová.“